

Baróthy Borbála

Napos oldalad

The Bright Side

1. Fejezet

A vastag falak, a berácsozott ablakok és a nyomasztó légkör, mind arról árulkodtak, hogy nem vagyok ide való. Ahogy beléptem az IGR, vagyis az Illinois Girls Reformatory kapuin, az első dolog, ami eszembe jutott, hogy mégis hogy a francba bírom itt ki két évig.

– Miután letted a személyes holmidat, bekísérünk a szobádba. Az eligazítás után lesz az étkezés. – mondta a felügyelő, aki fájdalmasan szoros kontyával, kemény arcvonásaival és szigorú tekintetével, nem keltett bennem túl jó benyomást. Bár nem vártam, hogy a javítóintézetben, majd tündérkeresztanyák várnak rám süteménnyel a kezükben, de már attól elmegy az életkedvem, ha ennek a nőnek a sápanyú arcára nézek. Követtem a nőt végig a folyosón be egy színtelen szobába, ahol egy szekrényen, egy asztalon és pár dobozon kívül nem igen volt más.

– Ebbe rakd bele az összes személyes holmidat. – szigorú, szürke szemeivel végigmért és egy dobozt rakott az asztalra. Belepakoltam a dobozba a mobilom, a fülbevalóm és minden egyes holmimat. Faarccal bámultam a felügyelőre. – Szombatonként egyszer tudsz telefonálni. A napi szabadidődöt az

intézmény könyvtárában, a szobádban, vagy a kapukon belül tudod eltölteni. Az étkezéseken, és az intézmény által rendezett tevékenységeken kötelező a részvétel. A mindennapos csoportfoglalkozásokon úgyszintén. A házirend betartása kötelező, ellenkező esetben büntetés szabható ki. – nézett rám úgy, mintha azt várná, hogy mondani fogok valamit. Lassan bólintottam jelezve, hogy megértettem amit mondott. – Ha van valaki, akinek óhajtasz telefonálni, most kapsz időt.

– Igen, szeretnék. – mondtam gyorsan. Ez az első jó dolog, amit ma hallottam. A felügyelő egy telefonhoz kísért.

– Öt perc. – mondta szigorúan, majd arrébb állt. Tárcsáztam és reménykedtem benne, hogy a nagynéném, vagy a húgom veszi fel. Lélegzet visszafojtva vártam, és minden egyes bűgásnál gyorsabban vert a szívem. Aztán amikor megszólalt az ismerős, vékonyka hang, hosszasan kifújtam a levegőt, amit egészen addig bent tartottam.

– Maggie! Én vagyok az, Sol.

– Sol?

– Igen. Maggie most nagyon figyelj rám rendben? Hetente csak egyszer tudunk beszélni. Szombatonként hívhatlak titeket csak.

– Tessék? De hát mért? – olyan csalódott volt a hangja, hogy azt hittem elsirom magam.

– Itt ez a szabály. De ígérd meg nekem, hogy vigyázol magadra. Megígéred?

– Igen. Nagyon rossz a hely, ahol vagy? – kérdezte aggodalmas hangon.

– Nem, ami azt illeti egész jó. – hazudtam, hogy ne aggódjon miattam. – Maggie, most le kell tennem. – mondtam szomorúan, amikor a telefon pittyegett egyet, jelezve, hogy mindjárt lejár az öt perc.

– Rendben. – sóhajtott.

– Jövő héten beszélünk. Szeretlek hugi.

– Én is téged. – csicseregte. Lassan tettem le a telefont, aztán ismét a savanyú tekintetű felügyelő felé fordultam, aki intett, hogy kövessem, megfordult és határozott léptekkel ment tovább a folyosón.

– Minden este létszám ellenőrzés van. Lámpaoltás fél tízkor, a reggeli a csarnokban, pontban nyolc órakor. Kérdés? – Húzta fel egyik szemöldökét, miután végigmentünk a hosszú folyosón, majd hirtelen megálltunk egy szürke ajtó előtt, amin a 203-as szám állt.

– Nincs. – feleltem. A felügyelő bekopogott az ajtón, majd benyitott. A kis szobában egy emeletes ágy, két kisebb szekrény meg egy asztal volt. A falak fehérek, töredezettek, a plafon sarkában egy kis penészt vettem észre. Az alsó ágyon egy vékony, barna bőrű lány feküdt, lábát keresztbe tette és egy könyvet olvasott. Amint meghallotta, hogy beléptünk, letette a könyvet maga mellé és kérdően nézett a felügyelőre, majd engem méregetett. A haja rövid fekete, egyik oldalon hosszabb és egy lila tincs tette a frizuráját még vadabbá. Barna szemével úgy mért végig, mint ha egy kirakati áru lennék. Klassz. Az én hosszú szőke hajammal, fehér bőrömmel és kék szememmel tökéletes ellentéte vagyok, de a következő két évben

vele kell laknom, úgylátja nem ártana, ha sikerülne összebarátkoznunk.

– Lynn, ő az új szobatársad, Sol Robertson. – mondta színtelen hangon. – Fél óra múlva kezdődik az étkezés, aztán a csoportfoglalkozás, bőven lesz időtök összeismerkedni, tehát ajánlom, hogy ne késsetek el a foglalkozásról. – Azzal sarkon fordult és kiment.

– Igazán bájos. – motyogtam.

– Collins? Meglehet szokni. Várj, amíg meglátod a csoportvezetőnket. – legyintett Lynn. – Lynn Thomson. – nyújtotta felém a kezét.

– Sol Robertson. – mutatkoztam be én is.

– Na és mit vétettél, Sol? – A kérdés váratlanul ért, nem gondoltam, hogy ezt rögtön megfognak kérdezni tőlem, amint beteszem ide a lábam. Mondhatnám azt, hogy tévedésből vagyok itt, de nem fogom azonnal kitergetni bárkinek a titkaimat. Ezért azt feleltem, ami az aktámban is állt.

– Fizikai erőszak.

– Váó. – nézett rám elismerően. – Esküszöm egy csomó minden eszembe jutott, hogy vajon mit keres itt egy ilyen kis hófehérke mint te, de erre nem gondoltam volna.

– És te mit követtél el? – Kérdeztem figyelmen kívül hagyva, a hófehérkés megjegyzését.

– Elloptam a nevelő szüleim autóját, meg néhány dolcsit. – vontam meg a vállát. – Elakartam szökni, de mint látod nem jártam túl nagy sikerrel. Na mindegy, a fönti ágy a tiéd pakolj ki, aztán öltözz át mert húsz perc múlva lent kell lennünk. – Levettem az ágyról az